

[Undervisningsministeren.]

svinder, hvorefter Kapellet og mange andre pensionsberettigede maatte opsiges, saa de kunde, hvis de vilde, gaa med deres Pension, søge andre Stillinger, hvorved Personalet blev splittet for alle Vinde, hvorved 400—500 Mennesker for et Aar blev arbejdsløse, og hvorved Staten i hvert Fald moralsk vilde være inde i en Pensionsudgift, en Understøttelsesudgift — jeg paaviste det nærmere i Fjor — paa 1½ Mill. Kr. Jeg kan ikke se Besparelsen i at „spare“ 500 000 Kr. her og saa udsætte Staten for en Udgift paa 1½ Mill. Kr., og alt dette for et Aar, og saa om et Aar skulde det muligt genoprettes alt sammen paa ny under uhyre vanskelige Forhold, efter at man havde splittet Personalet o. s. v., o. s. v. Jeg kan ikke rigtig finde Alvoren i dette Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen gentog ogsaa Retsforbundets mangeaarige Jeremiader over Det kongelige Teater. Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til at sige, hvad jeg ogsaa sagde i Fjor, at der forekommer mig at være en underlig Mangel paa Logik og System i Retsforbundets Optræden over for Kulturinstitutioner og Kulturanliggender. Da Retsforbundet i 1927 havde stillet Forslag om Det kongelige Teaters Nedlægelse som Statsinstitution, udtalte Partiets Formand, det ærede Medlem Hr. Axel Dam, den 12. April 1927:

„Efter Retsforbundets Opfattelse er hverken den kunstneriske Kultur eller det religiøse Livs Pleje nogen Statsopgave.“

Jeg spurgte i Fjor, og jeg gentager det her: Hvor kan det da være, at dette Parti særlig har kastet ikke sin Elsk, men sit Had paa Det kongelige Teater, men lader en hel Del andre langt dyrere Statsinstitutioner og Kulturorganer staa urørt: Universitetet, Statsskolerne, Kunstakademiet, ja, man kunde ogsaa nævne Folkeskolerne og meget andet? (Et Medlem: Kirken!). Statskirken, netop! Efter det ærede Medlem Hr. Axel Dams Opfattelse har Staten intet med det religiøse Livs Pleje at gøre, men i alle de Aar, der har siddet Repræsentanter for Retsforbundet, har vi ikke set, at der fra deres Side er rørt blot en Finger for at afskaffe den danske Statskirke eller ned sætte, hvad den danske Statskirke koster Samfundet, hvilket er 60 Gange saa meget som Det kongelige Teater, og heller ikke har vi set Medlemmer af Retsstatspartiet eller Partiets Formand røre ved andre Statsinstitutioner. Jeg nævnte en Ting i Fjor, og jeg maa have Lov til ganske kort at nævne den igen, fordi den er blevet særlig aktual, der er

nemlig et Ændringsforslag derom i Betænkningen, Ændringsforslag Nr. 185, hvorefter Dansk Skolemuseum skal omdøbes til „Statens pædagogiske Studiesamling“; jeg havde saamænd i Foraaret meget Besvær, jeg sled i Virkeligheden som en lille Hest for at redde denne Statsinstitution, som der var en Del Ligegyldighed over for, ogsaa i Kredse, der stod mig ret nær. Jeg sled alvorligt for at redde den, og det lykkedes ogsaa. Den museumsmæssige Del gaar nu over til Nationalmuseet, men Resten bevares, og efter en noget ambulante Tilværelse i de senere Aar kommer Resten til at bo hyggeligt og godt i Niels Hjørtssens gamle Skole. Hittil har denne Institution nok været et Slags Statsorgan, udelukkende støttet og økonomisk hjulpet af Staten, men dog med en vis formel Selvstændighed. Nu bliver det et rent Statsorgan, en ren Statsinstitution ogsaa i sit Navn, og det ærede Medlem Hr. Gregersen, der stod op og talte om disse Ændringsforslag paa Partiets Vegne, nævnte slet ikke Ændringsforslag Nr. 185; det ærede Medlem og hans Parti er altsaa med til at foreslaa, at Skolemuseet opretholdes og faar Navnet „Statens pædagogiske Studiesamling“. Den koster Statskassen ikke saa ganske faa Penge om Aaret, Lederne derude er honorarlønnede; Direktøren kender det ærede Retsforbund udmærket, det er nemlig Retsforbundets Formand, det ærede Medlem Hr. Axel Dam, og jeg har endnu ikke set den mindste Anstrengelse fra Partiets eller Formandens Side for at røre ved denne Statsinstitution. Jeg kan derfor ikke rigtig finde Sammenhæng. Overhovedet er der en Mængde af af Retsforbundets Medlemmer, der staar i et besynderligt Forhold til Ordet og Begrebet, Realiteten: Stat; der er mange af dem, som slet ikke er bange for at modtage Statslønninger eller Statsunderstøttelse, det er der i og for sig ikke noget at sige til (Oluf Pedersen: Naa ikke?). Men det virker alligevel noget underligt, disse voldsomme Angreb paa Staten; og saa koncentrerer man sig om noget, man mener er populært i visse Kredse, og undgaar at røre ved alt andet, hvor man ikke vil høste Popularitet; f. Eks. rigtig kraftige Angreb paa Statskirken i Landkommunerne og ude i Missionsegnene, skønt det vilde være i Overensstemmelse med Partiets Program, hører vi aldrig noget som helst om, og Formanden, ja, han er 3 Gange statsunderstøttet: han er honorarlønnet Direktør for et Statsmuseum eller en Statsinstitution, han nyder Understøttelse paa Finansloven — fuldkommen rimeligt og rigtigt som forhenværende Seminarielærer; jeg